

Vörös István

EGY KIS TUDAT

2019-05-22 | VERS

A sötét tudat sarkában vihog
egy sajgó testtel térdelő gyerek.
Mint tavasszal a visszatért fagyok,
még kiforratlan lelke ellebeg.

Hasad, miként fejsze alatt a tölgy.
Hasad, miként a sértett közege.
Hasad, mint akit felnőtt test gyötört.
Görcsöl, remeg. Ez lesz az élete.

Sír nyílik, mint a múlt vagy a jövő.
Sír, mint a seb tépett ruhád alatt.
Sírsz, mert ezért majd más vehet elő.
A csatáros haj tarkódra tapad.

Ott járt a kéz. Vadul itt fogdosott.
Ott éreztél forró leheletet.
Jegesen porlik szét a tudatod.
A sarkvidék nyáron ilyen lehet.

Sikolt, mint jégtáblán a medvebocs.
Sikolt, mint ég, ha fájón kilyukad.
Sikolt, mint ki menekül, s eltapos.
Jövő bajoknak megadod magad.

Bár ellenállni próbáltál ma is,
de akkor biztos senki nem jön ott,
ha lelked fogja s veled bábozik
egy úr. Kemény szava benned mozog.

Kószolgat és a füledbe dumál
merek holdfényben egy zöld éjszakán.
Nyög és liheg. Míg sírsz, kicsit kivár.
Félve a megértésed kéri már.

Sziszeg, mint kinyitott sörösdoboz.
Sziszeg, mint gyerek a felnőtt alatt.
Sziszeg, mint akit élvezet lapoz.

Sziszeg, mint rosszra költött pillanat.

A tudat sötét sarkában vihog
egy sajtó testtel térdelő gyerek.
Ahogy a múltban annyiszor szokott,
az élete most elrendeltetett.

kép | shutterstock.com